

A RITME DE WESTERN

Follia d'amor

Maria-Josep Ragué-Arias

TÍTOL: FOLLIA D'AMOR

QUALIFICACIÓ: DUES ESTRELLES

FITXA

AUTOR: SAM SHEPARD

TRADUCCIÓ: JOSEP COSTA

DIRECCIÓ: ANTONIO SIMÓN

ESPAI ESCÈNIC I IL·LUMINACIÓ: PACO AZORÍN

INTÈRPRETS: MARTA DOMINGO, JORDI FIGUERAS, JORDI SERRAT I

FRANCESC PUJOL

NOU TANTARANTANA TEATRE, DE L'11 DE GENER AL 3 DE MARÇ

No hi ha cap dubte que quan aquestes línies arribin a les mans dels lectors, *Follia d'amor* haurà controlat el seu ritme i l'espectacle serà més mesurat. Però el plantejament d'aquesta posada en escena posa més l'accent en la força i la velocitat que en la tensió interior dels personatges i en la intensitat i la profunditat de les seves passions. Sam Shepard, l'autor del guió de *París-Texas* i d'obres com *True West* o *Cowboys*, se'l pot considerar el dramaturg de l'oest nord-americà contemporani: aquest és l'ambient, aquells són els seus personatges. Les seves faules resulten llunyanes als nostres horitzons, encara que les passions humanes, en la seva mesura, tenen una major universalitat.

Tanmateix, la posada en escena d'Antonio Simón, un director que ha demostrat àmpliament la intel·ligència i la sobrietat dels seus muntatges —només n'hem de recordar la recent *¡Ay, Carmela!*— se centra més en l'espectacular d'un ambient de pel·lícula americana d'acció. *Follia d'amor* ens mostra uns personatges que corren sorollosament i vertiginosa per l'escenari, un protagonista violent i desmesurat —Jordi Figueras— fent gala d'acrobàcies i de maneig de la llaçada, una dona —Marta Domingo— que per mostrar la seva passió i la seva angoixa corre precipitadament d'un costat a l'altre, calçada amb sabates de taló. Són el noi i la noia de la pel·lícula de l'oest, botes, barret, texans i llaçada ell, vaporós, escotat i curt el vestit vermell ella. Estan en una habitació d'un motel de baixa categoria, en un espai màgicament recreat per Paco Azorín. Un altre home, potser la parella habitual d'ella —Francesc Pujol— apareixerà en l'habitació per ser testimoni gairebé impassible de l'acció passional entre els protagonistes, amants, germans, fills del mateix pare ja mort —Jordi Serrat—, la presència del qual en l'escena és la veu i la consciència del passat.

L'obra incideix en el pes de la memòria i dels orígens, en la força incontrolable de la passió, en la violència i profunditat dels sentiments desmesurats, potser ancestrals. Però la interpretació, el moviment, l'espectacle, es queda en la superfície del soroll i la fúria, en la velocitat, els cops i les carreres d'un costat a l'altre de l'escenari. *Follia d'amor* pot entretenir-nos o afeixugar-nos, però no incideix en el nostre pensament ni en les nostres emocions.